

tage et Forslag til en saadan Lov gennem det private Initiativ. Jeg kommer herved til det, der for mig egentlig i Diebliffet er Sagens Kjerne. Det er ikke Sagens Realitet, hvorpaa jeg nu her lægger meest Bægt, men det er derimod paa den Betydning, som der maa tillægges den Omstændighed, at det høie Thing mulig lader denne Sag gaae videre. Der kan jo ikke deri ligge den Betydning, at Thinget venter, at Sagen skal blive gennemført af Regjeringen paa den saaledes foreslaaede Basis; thi det kan dog ikke ventes, at Regjeringen nu saa pludselig, og uden at der i Mellemtiden var foregaaet Noget, som dertil kunde give Anledning, skulde forandre sin Anskuelse af Sagens Realitet. Det vil altsaa ikke kunne være Tanken med, at man lader denne Sag nu gaae videre, at man venter, at den virkelig skal blive ført igjennem, og at der skal kunne udkomme en Lov som den foreliggende eller en lignende med Hans Majestæt Kongens Underskrift og den nuværende Regjerings Paraphering. Men hvad vil saa være Betydningen af at lade Sagen gaae videre? Ja, for at faae Oplysning derom er man jo nærmest henvist til de af den ærede Forslagsstiller anførte Motiver til nu at fremme Sagen. Det ærede Medlem har anført et saadant Motiv, der angik Realiteten, nemlig at man derved efter hans Mening vilde faae en virkelig statsretlig Anskuelse staaet fast, og at det da vilde gaae op for Islanderne, hvorledes man herude, hvor man havde Raadighed derover, betragtede Islands hele statsretlige Stilling, samt at der derefter ikke mere vilde kunne være Spørgsmaal om at komme bort fra, hvad der saaledes var staaet fast, hvorfor al Discussion om denne Side af Sagen dermed vilde bortfalde for Fremtiden. Jeg troer nu imidlertid ikke, at dette kan opnaaes ved Forslag af den her omhandlede Beskaffenhed, og jeg har ogsaa til ladt mig under Besvarelsen af det ærede Medlems Forespørgsel forleden at anføre min Anskuelse i saa Henseende, nemlig at det aldrig har været eller har kunnet være Hensigten med Regjeringens tilsvarende Forslag for Althinget at bestemme Noget om Islands virkelige statsretlige Stilling. Denne er — hvad ogsaa det

ærede Medlem har indrømmet — bestemt paa en ganske anden Maade, og den hverken kan eller bør forandres uden Videre ved en Lov af den Art som den foreslaaede. Der udtales saa ikke engang i det her foreliggende Forslag Noget om det Punkt, der dog efter min Anskuelse udgjør det meest brændende Spørgsmaal i statsretlig Henseende. Det eneste Spørgsmaal, som der virkelig kunde være Tale om, har det ærede Medlem netop skudt ud af Lovforslaget, nemlig Spørgsmaalet om det ministerielle Ansvar. Dette er for mig et Spørgsmaal af stor statsretlig Betydning, og jeg skal i saa Henseende sige, at jeg ikke vilde kunne gaae ind paa, at en af Danmarks Riges Ministre skulde være ansvarlig for Althinget. Men dette statsretlige Punkt vil det ærede Medlem, som sagt, ikke have afgjort ved nærværende Veilighed. Jeg vender tilbage til den af mig fremhævede Betragtning, at der ikke i Realiteten kan opnaaes Andet ved nærværende Lovforslag, end hvad der allerede er opnaaet, at Islanderne nemlig vide, at der for Tiden hersker fuld Enighed mellem det nuværende Landsthing, det nuværende Folkething og den nuværende Regjering angaaende Opfattelsen af Islands statsretlige Stilling. Dette er allerede konstateret paa anden Maade, og det bliver ikke stærkere konstateret, fordi der nu vedtages og udstedes en Lov, som maaskee først kan komme til at træde i Kraft om en 20—30 Aar, inden hvilken Tid der jo godt kan blive Spørgsmaal om at foretage mangfoldige Forandringer i samme. — Den Grund, som det ærede Medlem saaledes med Hensyn til Realiteten har anført for nu at fremme denne Sag, kan jeg altsaa ikke erkjende for rigtig. Men det ærede Medlem har dernæst anført en anden Grund, og det er den, som egentlig gjør mig meest betænkelig ved hele Sagen. Det ærede Medlem sagde nemlig ved Indbringelsen af sit Lovforslag — det gjør mig Ondt, at jeg ikke da kunde være tilstede, og at jeg altsaa gennem Rigsdagstidenden har maattet gjøre mig bekendt med det ærede Medlems Udtalelser ved Indbringelsen. — „Det er kun den i sin Tid mig af Thinget paalagte Pligt, der har gjort, at jeg har følt mig nærmest kaldet til at gjøre det, som det